

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

Insemnări

Roadele unei inițiative

Era în primăvara anului trecut...

La Tîrgu-Mureș, într-unul din birourile frumoasele clădiri a sfatului popular regional, citeva femei strinse în jurul mesei discutau cu însuflețire.

Era oare vorba de vreo acțiune mare, de importanță deosebită? Nu... Cum? De sporirea numărului de păsări în ograda sătenilor? Mă rog, o fi și aceasta o treabă bună, dar... merită oare să-l dai atita atenție?

Poate că unii, mai puțin înțelegători, ar fi putut judeca și în felul acesta. Din fericire nu toți au gândit însă astfel. Și datorită sprinului acordat de către cei care au văzut ce se ascunde în spatele acestei inițiative, chemarea a ajuns pînă în cele mai îndepărtate cătune de munte.

De atunci a trecut un an. În preajma zilei de 8 Martie, alături de femeile din industrie, din instituturile științifice și de pe ogoare, din orașe, din toate regiunile țării, și femeile din Regiunea Autonomă Maghiară și-au făcut bilanțul.

Iar bilanțul acesta a arătat că așteptările inițiatorilor au fost depășite: numărul păsărilor de curte a crescut pe regiune cu 2.300.000!

Este aceasta o realizare asupra căreia merită să ne oprim puțin? Fără îndoială că da. Gospodinele din Regiunea Autonomă Maghiară au contribuit astfel la lupta pentru ca oamenii muncii să fie din ce în ce mai bine aprovizionați cu alimente!

Și nu numai aici, și nu numai acest aport l-au adus și îl aduc ele — și celelalte țărânci muncitoare — în lupta pentru un trai mai bun decât ieri. În unele regiuni gospodinele au pornit întrecerea pentru ca nici o curte să nu fie fără pomi, pentru dezvoltarea producției de borangic și pentru multe altele.

Sătencele noastre își aduc prinusul lor la lupta dusă de întregul popor pentru construirea socialismului, și prin astfel de frumoase acțiuni.

E. CHELBAȘU

TRĂIASCĂ VICTORIA ÎN ALEGERI

A FRONTULUI DEMOCRAȚIEI POPULARE!

Iată-ne ajunși în pragul alegerilor de deputați în sfaturile populare. Timp de multe săptămîni, în toată țara, de la Capitală pînă la ultimul cătun, s-au făcut pregătiri în vederea alegerilor. S-au ținut adunări ale cetățenilor cu candidații Frontului Democrației Populare; s-au făcut nenumărate propuneri pentru mai binele țării și al oamenilor; s-au luat angajamente de muncă; s-au împlinit multe din cerințele cetățenilor; s-a lucrat cu avînt sporit pe șantiere și în fabrici, în gospodăriile colective și S.M.T.-uri, în gospodăriile individuale ale țăranilor, în școli și cămine culturale.

Se făceau, nu-i vorba, și pe vremuri alegeri în țara noastră. Le organizau boierii și fabricanții, ca să se schimbe, ei între ei, la cîrmă și să jefuiască norodul, pe rînd ca la moară. Acele alegeri nu erau decât minciună, silnicie și batjocură.

Dacă s-ar scula din mormînt nea Goe Ciomăgașu, vestitul agent electoral de pe ulița copilăriei mele, fost averescan, liberal, țărănist, vaidist, cuzist și cite și mai cite — dacă s-ar scula zic, și s-ar călători prin țara asta, să asculte vorbele și să vadă faptele ce se săvîrșesc în campania de alegeri, s-ar în-oarce fuga în groapă și s-ar învăli într-un munte de pămînt, înțelegînd că vremea și rostul lui s-au sfîrșit de mult și pentru totdeauna.

Dar să-l lăsăm pe nea Goe Ciomăgașu în lumea sa și să ne vedem de-ale noastre. Petrecută tocmai în săptămîni ce au urmat celui de-al 2-lea Congres al P.M.R., campania electorală s-a bucurat de o largă participare a oamenilor muncii. De ce? Răspunsul e simplu. Din lucrările Congresului, oamenii muncii au aflat cît de bogate roade a dat munca lor din ultimii ani, cîtă putere și frumusețe au fost în stare să creeze în cuprinsul patriei, pentru ei înșiși, pentru

CUVÎNT DESPRE ALEGERI

copiii și nepoții lor.

Au mai aflat cite lucrări minunate se vor face în viitorii ani, cu cît va crește industria, agricultura, cultura, ca și bunăstarea poporului. Toate acestea le dau încredere și forță nouă.

Care sînt însă mijloacele spre a împlini aceste sarcini? Unul din cele mai însemnate e sfatul popular, dacă e puternic, strîns legat de mase, alcătuit din o-

de Eugen Frunză

meni harnici, gospodari cu ochi limpezi și cu credință-n suflet pentru patrie și

popor. Sfaturile populare sînt temelia puterii politice a poporului nostru liber și stăpîn pe țară. Ele lucrează în folosul celor ce muncesc și cu ajutorul lor. Iar deputații sfaturilor populare sînt slujitori ai cetățenilor, sfătuitoarii și organizatorii muncii lor. Cu cît mai bine vor munci

deputați, cu atît mai multe și mai bune se vor înfăptui în fiecare colț de țară.

Iată de ce întregul popor este interesat ca la 11 martie să fie aleși ca deputați candidații F.D.P., oameni cinștiți, gospodari destoinici, credincioși partidului și năzuințelor poporului.

Zilnic se înmulțesc știrile despre felul cum sînt împlinite aceste alegeri. În țările capitaliste, oamenii muncii trăiesc în preajma alegerilor zile de groază și singe. La noi asemenea zile sînt prilej de noi înfăptuiri în folosul obștei. Așa, de pildă, în comuna Severinești, raionul Tr. Severin, s-a constituit o nouă întovărășire agricolă; între comunele Cîroii și Zăvoi din regiunea Craiova, s-a început pietruirea unui drum de 4 km. lungime; colectivității din Frumușeni, raionul Arad, și-au reparat toate mașinile și uneltele pentru muncile de primăvară; în comuna M. Kogălniceanu, raionul Medgidia, a luat ființă o cooperativă de credit și economie; țăranii muncitori din Mărăței, raionul Suceava, au depășit planul de predare a cotelor de carne și lapte de vacă. Și altele alte fapte, nenumărate, se săvîrșesc în aceste zile, de la un capăt la altul al țării.

Sînt acestea faptele unor oameni care înaintea cu toată nădejdea pe drumul socialismului, oameni hotărîți să apere pacea și să-și facă viața mereu mai frumoasă.

A pierit într-o vecie lumea cea veche și întunecată, în care bița lui Goe Ciomăgașu bîntuia țara, ca o prelungire a sceptrului regal. Crește în lumină lumea cea nouă, în care puterea, cinștea și gloria sînt ale poporului atotstăpîn.

Votul din 11 martie va întări din nou această dreaptă rînduială cu pacea voinței noastre neînduplecate de a merge înainte, către vremuri tot mai senine și mai îmbelșugate.

De vorbă cu CANDIDATUL

De nu te lasă tremurul din glas
Să ne vorbești prea multe despre
tine,
Nu-l nici-un bai, doar flecare pas
Din viața ta și-l știm la fel de bine.

Ești activistu-ntrînzind la porți
Cuvintele partidului să sameni;
Te războleşti la strung cu timpii morți
Sau crești în școala viitorii oameni.

Ești poate-n nevizitatele cimpilor,
Zvîrlind sămînța holdelor — ce
mline
Își vor pleca tulpinele mlădii
Sub greutatea spicelor cu pline.

Ești poate-n pragul țării grănicer,
Ți-e veghea și în flecare noapte,
Sau robotind de zor pe-un șantier
Ești ne-ntrecut la glume și la fapte.

Ori medic poate... viața stînd s-o
aperi
Tu morții-l zmulgi din mîni
pumnalul straniu;
Puteri nebănuite poate scaperi
Din minusculea boabă de uraniu.

Pe tine, făurarul de minuni,
În semn că aspra trudă și-nșelegem,
Pe tine, cel mai bun dintre cei buni
În statul nostru, deputat te-alegem.

Știi bine, votul nostru, nu ședere,
Nici contenirea luptei n-o-nsemna,
Ci votu-acesta forțe noi și-o cere,
În drumul tău deschis, în lupta ta.

Dă-mi mîna dar tovarășe de gînd,
Primește votul ăsta. Și la greu,
Ne-om opinti și noi cu tine-n rînd
Și-om birui, vom birui merou.

N. FATU

Un actor profesionist... ...și o echipă artistică de amatori

O dată cu căderea cortinei în sală au izbucnit aplauzele. Cortina se ridică din nou. Iar oamenii aplaudă mereu, mai viu, mai puternic. „Bravo, Dumitre... Să ne trăiești, Florico... Bravo, bravo!” Artiștii amatori din Ișalnița se înclină către spectatori, mulțumindu-le tuturor și mulțumind mai cu seamă cuiva, către care se îndreaptă aproape toate privirile. Acolo, în fundul sălii, se află Virgil Bădescu, actor la Teatrul de Stat din Craiova, care aplaudă și el entuziast.

Aducându-și parcă aminte de ceva, actorul s-a oprit deodată, și-a scos din buzunarul de la piept carnetul de însemnări și creionul și a așternut în grabă un rând: „19 februarie 1956. Azi a avut loc primul spectacol cu piesa „Pirleazul”. A fost frumos”.

O însemnare scurtă, ca și celelalte din carnetul actorului. Scurtă și totuși cită îndelungată și stăruitoare activitate a trebuit pentru a se ajunge la acest „a fost frumos”.

Să răsfoim împreună carnetul actorului: „14 ianuarie 1956. Am luat legătură cu responsabilul echipei de teatru din Ișalnița. Acesta mi i-a prezentat pe membrii echipei. Sînt 14 la număr. Cînd le-am spus că am venit să-i ajut să pregătească o piesă nouă au început să se codească. „Iarăși o piesă, tovarășe? Păi, nu avem vreme nici pentru repetiții... Ni s-au stricat decorurile!” Așa a fost întâlnirea cu artiștii amatori. „Nici nu cunoașteți piesa și vi se pare greu s-o pregătiți... Înții s-o citim împreună... Spuneți că n-aveți decore? O să v-ajut să facem și așa ceva”.

S-au strîns apoi cu toții în jurul unei mese... Piesa a citit-o chiar el, Virgil Bădescu. Imprumutată fiind glasul arțagos al Saftei, cînd acela, tărăgănat, al lui Tudoran, cînd tonul mîeros al chiaburului Hodîr... Tinerii ascultau cu luare aminte. Piesa le plăcea. Și apoi, ce bine știa actorul asta din Craiova să povestească despre fiecare personaj al piesei, să-i tîlmăcească gândurile, cuvintele... Tinerii artiști s-au însuflețit. „O jucăm tovarășe Bădescu!” a spus, deodată Dumitru Ioan, secretarul organizației U.T.M. „Să știți că o jucăm”. Și ceilalți au întărit spusele lui Dumitru... Cînd a fost vorba să se împartă rolurile, altă

greutate. Toți vroiau să joace rolul principal. Omul parcă, prevăzuse una ca asta... Și le-a vorbit, pe îndelete, artiștilor amatori despre importanța fiecărui rol, oricît de mic ar fi el, pentru reușita întregului spectacol.

Alt fapt a prilejuit o altă însemnare în carnet: „Responsabilul echipei de teatru e nemulțumit. Cred că are dreptate. Am pornit greșit la muncă, nesocotind atri-

buțiile ce li revin lui în îndrumarea echipei. De acum încolo o să ne sfătuim împreună înaintea fiecărei repetiții și o să-l las apoi să conducă repetițiile. Am să supraveghez și am să dau ajutor acolo unde va fi nevoie. În felul acesta omul o să învețe mai mult. Iar prestigiul său n-o să fie cu nimic știrbit în fața membrilor echipei”.

Urmează alte și alte însemnări. Citindu-le, se desfășoară în fața ochilor noștri întreaga muncă de pregătire a unui spectacol: repetiții la masă, repetiții pe scenă, cînd s-au indicat primele mișcări, indicații de machiaj, de plantare a decorului în scenă. Sub ochii noștri, spectacolul se încheagă, prinde viață... Artiștii amatori își îndrăgesc rolurile, se simt legați de ele.

„Tinerii mei au intrat atît de bine în rolurile lor încît și după ce repetițiile se termină ei se adresează unii altora cu numele personajelor pe care le interpretează” — scrie la o anume filă din carnet, actorul. Și continuă: „este și acesta un temei să socot că artiștii noștri se vor prezenta bine la concurs.”

TRAIAN LALESCU

Ninge și iar ninge. Troenele cresc văzînd cu ochii Trenul local Dorohoi-Botoșani, biruind totuși greutatea drumului, merge cu viteză normală. Pînă la Brăești, unde trebuie să cobor, mai este. Scot din buzunar un număr din ianuarie al ziarului „Zori Noi”, care apare la Suceava și încep să citesc...

Este publicată aici „Scrisoarea intelectualilor din Vicovul de Sus către intelectualii satelor din regiunea Suceava pentru ridicarea la un nivel mai înalt a muncii cultural-educative de masă la

sate. Ca urmare a acestei scrisori — după cum aflasem — se țineră între timp consfătuiri pe raioane și pe comune; prilej cu care intelectualii răspundeau celor din Vicovul, luîndu-și angajamentul de a desfășura o și mai activă muncă cultural-educativă de masă...

Era vremea acum să aflu ce se realizase din angajamentele luate.

Trenul își încetini mersul. Brăești... Peste sat se lăsaseră umbrele însorării. Căminul cultural se vedea de departe cu lumini scînteind în ferestre. Cînd am intrat în încăperea luminată electric, am văzut un grup destul de numeros de oameni așezați pe scaune, ascultîndu-l pe doctorul din comună, Ion

OAMENI de AZI

și documente de ieri

La o „Casă a alegătorului”

La Casa alegătorului nr. 11 din orașul Cimpulung-Muscel, se aflau adunați mulți țărani muncitori de pe văile Argeșului sau ale Rului Tîrgului, țepinari și tăietori de păduri veniți pe cărările lezărului sau ale Păpușei, precum și funcționari din instituțiile locale. Era afară un soare strălucitor, o zi serină cum nu mai fusese de mult și pe întinderea nesfîrșită a zăpezii ca și pe frunțile pădurilor de brazi, o mină nevăzută parcă azvîrlise mil și mii de diamante. Aceași strălucire era și în privirile oamenilor. Acum ei nu găseau îndeajuns cuvinte spre a vorbi celor de prin alte sate, despre candidații pe care i-au propus în alegerile din 11 martie. Astfel, cel din comuna Voinești se lăudau cu țărănul muncitor Ion Naftanailă, fruntaș în treburile obștești ale satului; cel din Stîlpeni, se bucurau de noul lor candidat, factorul poștal Nicolae Barbu, despre a cărui conștiințozitate în muncă s-a dus vestea peste multe dealuri; cițiva din comuna Boteni, vorbeau despre destoinicia și tinăra lor învățătoare Elena Durdun, în timp ce cetățeanul Iliuță Boghez din Cimpulung, arăta cu cită dragoste a fost propusă candidată telefonista Elena Marinescu de la Oficiul P.T.T.R.

Din toate colțurile raionului Muscel, purtători de cuvînt aduceau aici, în Casa alegătorului, semnele unei vieți noi; ei rosteau numele celor propuși candidați, neștiind cum să înfățișeze mai bine chipurile fruntașilor din satul lor.

Am privit cu toată admirația fețe e acestor oameni. Am ascultat cu vădită emoție vorbele lor calde. Mai apoi, am aflat în interiorul casei, o vitrină cu material documentar privind alegerile din trecut. Și am privit cu băgare de seamă această vitrină, pentru că ceea ce vedeam aici era în deplin contrast cu viața noastră de azi. Atunci gîndurile mele au alunecat spre vremile întunecate de altădată.

Materialul documentar aparține secției de istorie a muzeului raional și a fost adus aici din buna inițiativă a tovarășilor Voican Ion, directorul muzeului și

Mirșu Flaminu, arheolog, neobosit cercetător pe drumurile Muscelului.

Dintr-un document datat din 1857, aflăm lista fiilor de boieri și a boierilor proprietari de moșii din districtul Muscel, cu întinderi de cel puțin 100 fălci lucrătoare și care astfel sînt în măsură să aleagă deputați pentru divanul ad-hoc, numai dintre proprietarii de moșii de cel puțin 300 fălci lucrătoare. Fapt este că pentru divanul ad-hoc, în districtul Muscel, boierii au avut patru reprezentanți, în timp ce țărani numai unul.

Un alt document un manifest, purtînd data de 3 martie 1857, cerea printre altele, „bază electorală largă, în așa fel încît să reprezinte interesele generale ale populației”.

Acum 65 de ani, în 1891, vota numai 1,6 la sută din populație. Metodele imorale întrebunțate erau date pe față cînd de o tabără, cînd de cealaltă. Astfel, în ziarul „Drapelul Muscelului” Nr. 78 din 1 aprilie 1891, citim:

„Catargiștii locali sînt deserați. Au ajuns să corupă colegiele electorale. Coșurile le-au umplut cu salamuri, cașcavale, iere negre și roșii, măsline, ridichi. Damigene gemu pin să pleznească. Opt trăsuri tocmită cu cite 15 lei pe dzi stau gata să-i porte pe la domiciliile lor”.

„În fața mea, aveam cu adevărat două lumi. Una, strîmbă, apusă și cealaltă stăpîină pe prezent și pe viitor. Către această lume mi-am întors din nou privirile. Aici, în Casa alegătorului nr 11 sesise un candidat local și oamenii vorbeau acum despre ce aveau să înfăptuiască în satele raionului lor. Cite școli noi, cite cămine culturale, cite creșe vor trebui să-și înalțe frunțile spre soare, asemenea celor din Lerești sau Rucăr.”

Astfel am văzut aici, pînă la urmă, viața nouă, care nestăvilit își croiește drum înainte. Am văzut aici oameni noi, pe a căror față se contura bucuria apropierei acestui important eveniment al țării: alegerile de deputați pentru statuturile populare din 11 martie 1956.

NICOLAE NASTA

Inițiativa intelectualilor din Vicovul de Sus

PRIMELE ROADE in regiunea Suceava

Pop. În cadrul consfătuirii intelectualilor, medicul își luase angajamentul de a ține un ciclu de conferințe cu teme medicale și cum se vede se ținea de vorbă. Aceasta era a treia conferință pe care o rostea.

De altfel nu numai doctorul Ion Pop își îndeplinea angajamentul luat. Astfel, în urma consfătuirii intelectualilor, s-a îmbunătățit simțitor activitatea tuturor cercurilor de citit din cadrul căminului cultural: agrotehnic, sanitar, de limba rusă, literar. S-a îmbunătățit și activitatea artistică.

— În ultimile luni, îmi spune tovarășul Dohotaru, directorul căminului, prin plecarea din sat a cîtorva din cei mai buni artiști amatori, echipele noastre artistice s-au destrămat. La consfătuire, intelectualii și-au luat angajamentul să sprijine activitatea artistică. S-a format o nouă echipă de teatru. Acum se repetă piesa „Jos Tudorache, sus Tudorache”, de Mircea Ștefănescu, pe care o vom prezenta pe scena căminului cu prilejul alegerilor.

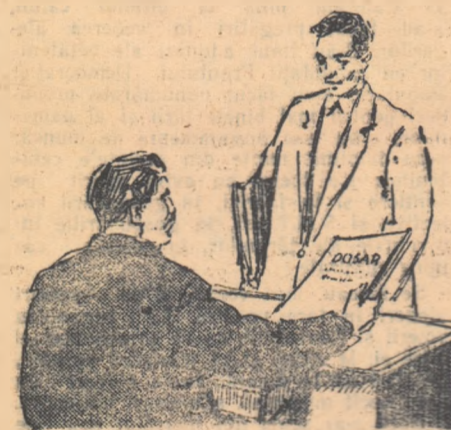
De la tovarășa Adela Coroma, responsabilă bibliotecii sătești, am aflat că după consfătuire, datorită sprijinului învățătorilor, a crescut și numărul cititorilor bibliotecii. În tot cursul anului trecut, au frecventat biblioteca 457 de cititori care au citit 5.685 de volume. Acum, numai într-o lună și jumătate au frecventat-o 227 de cititori care au citit 1.275 de cărți...

A doua zi am plecat la Leorda, în raionul Botoșani. Pe tovarășul Aurel Pintilie, directorul căminului, l-am găsit în cancelaria școlii.

— Dacă am răspuns la chemarea intelectualilor din Vicovul de Sus? se miră el și, drept răspuns îmi arată procesul-verbal al consfătuirii intelectualilor din comună, scrisoarea de răspuns adresată intelectualilor din Vicovul de Sus și un proiect de măsuri care prevede încheierea unificării de acțiune a intelectualilor din comună. S-au realizat multe pînă acum și aici.

Au fost ținute conferințe, s-a mărit numărul cercurilor de citit de la patru la șase și numărul participanților la concursul „Iubiți cartea” de la 25 la 40. Echipa de teatru a pus în repetiție piesa „Gardul” de Tiberiu Vornic, sub îndrumarea tovarășu-

lui învățator Vasile Amoașei. În seara aceleiași zile, la căminul cultural, asistînd la repetiția echipei artistice, am simțit parcă în tot ce făceau, în tot ce spuneau, vibrațiile sufletului ge-

neros, al entuziasmului intelectualilor de aici.

În zilele următoare am trecut prin alte și alte sate: la Dolhasca, Dolhești și Liteni din raionul Fălticeni, la Dornești din raionul Rădăuți, la Ilișești, raionul Gura Humor, la Sheia, raionul Suceava. Pretutindeni inițiativa intelectualilor din Vicovul de Sus era cunoscută, fusese discutată în consfătuiri pe comune ale intelectualilor, iar aceștia își luaseră angajamente care începuseră să fie traduse în viață. Mi-au rămas întipărite în minte cuvintele tovarășului Ion Marțolea, directorul școlii și al căminului cultural din Liteni: „Inițiativa intelectualilor din Vicovul de Sus cuprinde tot mai multe sate din regiunea noastră. Ea se va întinde în curînd, negreșit, dincolo de hotarele ei”.

MIHAIL ȘERBAN

Bibliografie pentru cercurile de citit de la sate

ALEGERI DE JERI:

Coghic G. Poezii Vol. II. (Clasici romîni) București, E.S.P.L.A. (1953). Recomandăm poeziile „Cu bîta-nveți pe cîmî bontonul” de la pagina 301 și „Alții vor veni să-l facă” de la pagina 302.

Hașdeu. B. P. Pagini alese — București, E.S.P.L.A. (1953). Biblioteca pentru toți. Recomandăm schița „Un vis”, de la pagina 47.

Mikszath Kalman. Două alegeri în Ungaria. I. „Viața, aventurile, nenorocul și norocul domnului deputat Menyherth Katanghy”. II. „Lovitura de la Körvelyes”. București, E.S.P.L.A. (1951) 221 p. Biblioteca pentru toți.

Recomandăm pentru lectură următoarele fragmente: Capitolul „Combinațiile lui Katanghy” de la pagina 164 pînă la pagina 178 și „Epilog” de la pagina 216 pînă la pagina 220.

ALEGERI DE AZI:

Oameni care au luat-o timpului înainte (Culegere de reportaje). București, Editura C.G.M. (1952) 163 p. Recomandăm reportajul despre textilașta stahanovistă Elena Iordăchescu intitulat „Un cîntec al vieții noi” de la pagina 23 pînă la pagina 34.

Ferenciac Anatol. O întimplare în preajma alegerilor. București, Editura Tineretului, 1953 19 p.

„Vă chemăm alături de noi”

Cuvinte către consătenii mei

Rindurile mele se îndreaptă către voi, consătenii mei și indeosebi către Anton Tănase, Nicu Gh. Stancu și ceilalți oameni vrednici, care mai cumpăniți încă dacă să veniți sau nu în colectivă.

Mă gândesc că sovății încă pentru că ați auzit de unele lipsuri din munca noastră. Da, avem și lipsuri și nu ne e teamă s-o spunem. Dar avem și multe realizări, care afirmă cu mult mai greu în cumpănă decît lipsurile.

De la înființarea ei și pînă acum, gospodăria noastră s-a dezvoltat mereu. Azi avem ferme de oi, de vaci, de porci și colonii de albine, care ne aduc venituri însemnate. După cum știți, am ridicat construcții noi, iar la unele culturi — care nu au fost lovite de calamități — am obținut producții mai mari. Toate acestea au dus la creșterea avutului nostru obștesc și a bunăstării colectivștilor.

Iată numai cîteva fapte care vorbesc de la sine despre ceea ce am dobîndit de cînd muncim uniți. Înfrățuiri acestea, așa cum o să vedeți și din scrisoarea mea, întrec lipsurile.

Iată acum și neajunsurile muncii noastre. După cum știți, în vara trecută, noi am scos o recoltă de grâu mai mică decît cea planificată. Asta se datorește pe de o parte inundării unor lanuri, iar pe de altă parte întâzierii noastre la stringerea recoltelor. Noi am întârziat recoltatul grăului pentru că mai avem încă mii colectivști cărora le place să stea cu un picior în

colectivă și cu altul afară. Cînd aveam mai multă treabă la strînsul recoltei, State Iacob și Fulechi Ferent, care și-au cumpărat în gospodăria lor personală două vaci, duceau laptele oraș. Cînd era nevoie de mai multe brațe de muncă, Alexe Gavriță și Constantin Avarvarei lucrau pe pămînturile luate în parte, în afara colectivei. Apoi cu oamenii care vor să prindă doi iepuri deodată, e cam greu să poți stringe la timp grîul.

Noi însă ne-am dat seama de rîul ce ni l-a adus această atitudine și sintem hotărîți să trecem la aplicarea întocmai a Statutului de organizare a gospodăriilor agricole colective. Acum, am revizuit împărțirea sarcinilor încît fiecare om a fost pus să muncească la locul potrivit puterii și priceperii sale. Abaterile arătate mai sus au fost curmate. Noul nostru plan de producție a fost mai bine întocmit, mai cu chibzuință. Așa intrăm noi în campania de primăvară, pentru care trebuie să știți că ne-am pregătit temeinic.

Acum, după ce v-am spus adevărul despre realizările, lipsurile și măsurile ce le-am luat pentru înlăturarea neajunsurilor noastre, am să închei scrisoarea. Cred că ea o să vă alunge îndoiala pe care o mai aveți, că de acum, știind adevărata față a lucrurilor, veți răspunde chemării mele, venind alături de noi.

RADU NICOLAE
președintele gospodăriei agricole colective „9 Mai”, comuna Corbeanca, raionul Snagov

Cît pămînt au cîștigat țărani muncitori din regiunea Galați prin desființarea haturilor

Unindu-și terenurile învecinate în tarlale pentru a contracta cu S. M. T. lucrări agricole pe suprafețe mari, și desființînd astfel haturile, țărani muncitori din raioanele Călmățui, Galați, Bujoru, Brăila și Filimon Sîrbu din regiunea Galați, au cîștigat:

4000 hectare
CARE, - FIIND CULTIVATE CU GRÂU LA O PRODUCȚIE MEDIE DE 1430 Kg. LA HECTAR
REPREZINTĂ O CANTITATE DE:
572 VAGOANE DE GRÂU

Au intrat în colectivă încă 95 de familii

În ultimii doi-trei ani, în gospodăria noastră nu prea s-au înscris noi membri. Se înțelege că lipsa a fost și a noastră, a colectivștilor, care am cam slăbit munca de lămurire în rîndul țărănilor muncitori cu gospodărie individuală. De această lipsă ne-am dat și mai bine seama după ce am prelucrat, într-o adunare generală, Documentele celui de al II-lea Congres al P.M.R. După prelucrarea Documentelor Congresului, am trecut la formarea a 6 echipe dintre cei mai buni colectivști, care au fost instruite de secretarul organizației de bază P.M.R. Echipele acestea — cărora li s-au alăturat și tovarășii învățători — au început să desfășoare muncă de lămurire cu consătenii noștri neînscrisi în colectivă. Aveau ce le vorbi agitatorii noștri celor pe care voiau să-i lămurească: anul trecut, noi am împărțit pentru fiecare zi-muncă cite 17 kg. de cereale, în afară de bani, lînă, brînză și vin. De asemenea, au fost oameni care au dus în hambarele lor peste un vagon de cereale.

„De ce măi fraților mai stați la îndoială, își întrebă vecinii tovarășii Ion Luminaru... În sat sînteți cunoscuți ca oameni inimoși la treabă și dacă ați intra în colectivă ați avea foarte mult de cîștigat. Voi mă știți că am avut numai un hectar de pămînt, cu care am intrat în gospodărie. Nevasta mi-a fost mai tot timpul bolnavă. To-

tuși, numai cu aste două palme ale mele, am reușit, din 1952 și pînă acum, să fac atîtea zile-muncă și să primesc așa de multe produse, încît, cu banii luați pe ele, mi-am putut ridica o casă nouă cu 4 camere, mi-am putut cumpăra o vacă cu lapte, 8 stupi, 10 oi și un aparat de radio. Și ca mine sînt încă vreo 20 de colectivști, care și-au construit case frumoase, au acum în gospodăria lor vacă cu lapte, cîteva oi, aparat de radio în casă și cite altele”.

Cuvintele acestea rostite de colectivștul Ion Luminaru — înainte om cu ogradă goală — iar astăzi printre oamenii cu casă și gospodărie cu stare — li s-au întipărit în minte vecinilor săi. La ele a gîndit seri de-a rîndul și Andrei Vlad și Costică A. Vlad și încă vreo 5-6 gospodari de pe ulița lui Luminaru.

Munca ne-a fost răsplătită: în cîteva săptămîni au intrat în gospodărie încă 95 de familii de țărani muncitori.

Noi, colectivștii din Poplu, în frunte cu comunistii, sintem hotărîți ca primăvara să ne găsească cu tot satul colectivizat — bineînțeles, în afară de chiaburi — așa cum sînt și satele vecine Opreșnești, Horia, precum și alte sate din raionul nostru.

STAN SATNOIANU
președintele gospodăriei colective „Drum Nou” comuna Poplu, regiunea Galați

Ingrijii semănăturile de toamnă!

Vremea s-a încălzit aproape în toată țara. Faptul acesta a făcut ca apa provenită din topline zăpezii să bâlțească pe semănături, primejduind dezvoltarea culturilor. De aceea trebuie luate măsuri de scurgere a apei de pe semănături. Acest lucru se poate face foarte ușor, astfel: începînd de la locul unde bâlțește apa, săpați șanțulețe către drum, așa ca apa să se poată scurge în șanțul drumului. Dacă nu aveți posibilități de a scurge apa în șanțuri sau văi, atunci la ca-

petele terenului săpați gropi adîncite pînă la stratul de nisip și apoi înfundați-le cu pietre mari sau vreascuri. Astfel, prin canale de scurgere, apa va fi îndrumată către aceste gropi.

Totodată în regiunile unde se găsește gheață pe semănături, trebuie luate măsuri de a o sparge. Puteți sparge mai ușor această gheață, gîlbînd de cîteva ori vitele sau oile peste semănături, sau cu ajutorul unui tăvălug stelat tras pe deasupra semănăturilor.

O scrisoare...

Am citit îndemnul bun al colectivștului Roth Mihai din satul nostru. Știu că ce-a scris el în scrisoare este adevărat și că viața lui și a celorlalți colectivști s-a schimbat mult.

Eu mi-s văduvă de război și am 7 iugăre de pămînt. Copil am doi, pe Martin și Reghina. Băatul are 17 ani, iar fata aproape 15. Mult n-o mai rămas pînă la cimetrie. Apoi dacă intru în colectivă, ce zestre-i voi da mîine fetei mele? Si-apoi mi-i greu tare să mă despart și de văduța pe care am crescut-o de mică, ca pe-o copilă. Și la colectivă știu că se intră și cu vitele.

Apoi astea-s pricinile. Dar, știu eu?... că v-o spun drept, scrisoarea lui Mihai m-o pus totuși de gînduri...

KLEIN REGHINA
țărăncă muncitoare cu gospodărie individuală comuna Șelimbăr, regiunea Stalin

...Și-un răspuns

După cum se prevede în Statutul model al gospodăriilor agricole colective, țărani muncitori care au numai o vacă în gospodăria lor nu sînt obligați să o aducă în gospodăria colectivă. Așa că nici tovarășa Klein Reghina nu va fi obligată să-și aducă vacuța ei în gospodăria colectivă. În ce privește zestre fetei sale îi propunem să stea de vorbă cu colectivștele care au fete de măritat și să cîtească cele scrise în această pagină de colectivșta Maria Săcară.

Să judecăm drept

Ce mamă nu se gîndește coare la copil ei cu dragoste și nu muncește din răsputeri pentru a le asigura un viitor frumos și fericit? Dar să stăm o țîră strîmb și să judecăm drept, așa cum spune zicala. Cine asigură copiilor săi un trai îmbelșugat: cel ce este în colectivă sau cel care stă în afara ei?

Obicelul străvechi de a da ca zestre fetei sau feciorului, cînd se căsătorește, o bucată de pămînt s-a înrădăcinat atît de mult la unii părinți, încît cu greu îi poți lămuri că intrînd în gospodăria colectivă pot da mai multă zestre copiilor lor. Iată, de pildă, pe Anica Săcară, care ține morțiș să nu intre în colectivă numai ca să aibă ce da ca zestre celor cinci fete. Mă rog ție, cumătră, ce ai dat celorlalte două fete pe care le-ai măritat, decît cite o jumătate de iugăr de pe care nu pot scoate decît hrana pe cîteva luni? Și ce-o să le mai dai celorlalte fete din peticul de pămînt ce ți-a mai rămas? Dar tu, lele Marie Borșan, care ți-ai măritat anii trecuți cele două fete, ce le-ai dat? Mai nimica, pentru că și așa nu-ți ajunge nici ție peticul de pămînt pe care-l ai.

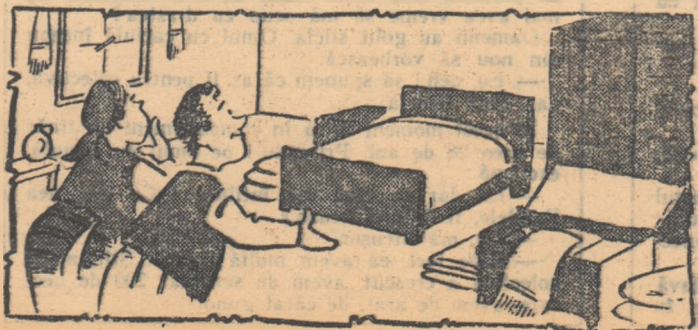
Voi știți că înainte de a intra în gospodăria colectivă mi-am măritat și eu două fete din cele cinci, pe Maria și Ca-

rolina. Și ce le-am dat ca zestre? Doar cite un iugăr de pămînt, adică mai nimica. De cînd sintem colectivști, mai-am căsătorit încă o fată și un băiat, pe Anuța și Ionel. E drept că lor nu le-am mai dat pămînt ca zestre și dacă ne gîndim bine, nici că le mai trebuia pămînt (doar în colectivă avem destul). În schimb, le-am cumpărat, atît Anuței cit și lui Ionel, mobilă de toată frumusețea, plăpumi, covoare; ba le-am mai țesut și cîteva valuri de pînză. Iar din veniturile ce li s-au convenit pentru zilele-muncă și din cele ce le-am mai dat noi, au putut să-și clădească și cite o casă pe locurile date în folosință de către gospodăria colectivă. Și drept să vă spun, mult mai mulțumiți au fost Anuța și Ionel de zestre ce au cîpătat-o cu ajutorul colectivei, decît Maria și Carolina.

Și acum, să facem o mică socoteală: Maria și Carolina n-au primit ca zestre decît cite un iugăr de pămînt, pe cînd Anuța: loc de casă, mobilă, lucruri de îmbrăcat odăile și bani pentru a-și clădi casa, la care mai putem adăuga cea mai frumoasă zestre, — avutul nostru de nădejde — gospodăria colectivă.

Așadar, vedeți dragele mele, intrînd în colectivă nu vă rămîn fără zestre fetele de măritat.

MARIA SACARĂ
membră în gospodăria colectivă „Drapelul Roșu”, comuna Răseruci, reg. Cluj

NICI O COLECTIVISTA SUB 120 ZILE-MUNCA

Desi au trecut cinci luni de la intimplarea aceea, Sofia St. Ivascu, colectivista din brigada a IV-a, tot mai priveste in pamint rusinata cind se aduna colectivistii de plamiesc cite ceva. Mare lucru n-a fost, dar intr-o gospodarie colectiva unde majoritatea o numara femeile, fapta Sofitei nu a putut fi trecuta usor cu vederea.

Era toamna si papsolul fosnea uscat pe locuri. Zilele se scurtau si zorul la cules crestea pe masura ce soarele se tragea mai repede in adus.

Intr-o dimineata, Vasile Oana, brigadierul de la a IV-a, s-a pomenit cu un svirtoc de fata care-l aducea veste ca lela Sofia nu vine azi la munca.

— Zice ca s-a lovit aseara la un genunchi si sta sa si-l obloiasca!

E greu sa-ti lipseasca un om toamna cind ai mai mare nevoie de el, dar ce poti face cind se iveste o asemenea intimplare?

Pe la prinzul cel mare, fata numai ca s-arata de cimp Aristita Patilea, din consiliul de conducere, care, minioasa foc, fi spune brigadierului ca Sofia nu-i bolnava ci roboteste prin ograda el, prin patule si prin iurul vitelor.

In ziua aceea nu i-au zis nimic Sofitei, au lasat-o in pace, dar seara, dupa indemnul brigadierului, citeva colectiviste in frunte cu Aristita Patilea s-au si infiintat acasa la Sofia St. Ivascu. Ce s-a intimplat acolo, in casa Sofitei St. Ivascu, s-a aflat mai tarziu.

Stefana C. Tabus, membră de partid, din brigada I-a, venise de timp, cu copilul de trei luni de care si-l luase cu dinsa sa si-l alanteze acolo.

— Ce spui Sofito! Frumos iti sta sa ne lasi pe noi sa ne spetim singuri si tu sa-ti faci treburile de acasa? Uite la mine, M-a si certat presedintele ca am venit la lucru cu copilul. Eu puteam sta acasa, si tot nu m-a lasat inima sa-i vad pe ceilalti plecati, M-am dus, iar dumneata...

Ceea ce a facut Sofia au mai facut si altele. Si de fiecare data grupul de femei inimoase calca seara pe neastetate pragul caselor acelora ce se dadeau in laturi de la munca colectiva. Dar colectivistii din Pechea nu s-au oprit numai aici si e lesne de inteles de ce. Gospodaria lor avea fatma, se numara printre gospodariile cele mai bogate din tara (fondul de baza trecuse de doua milioane si jumătate), oamenii se obisnuiseră sa-si vadă in fiecare toamna podurile si hambarele pline si deodata se iveste raul acesta ca unele femei nu

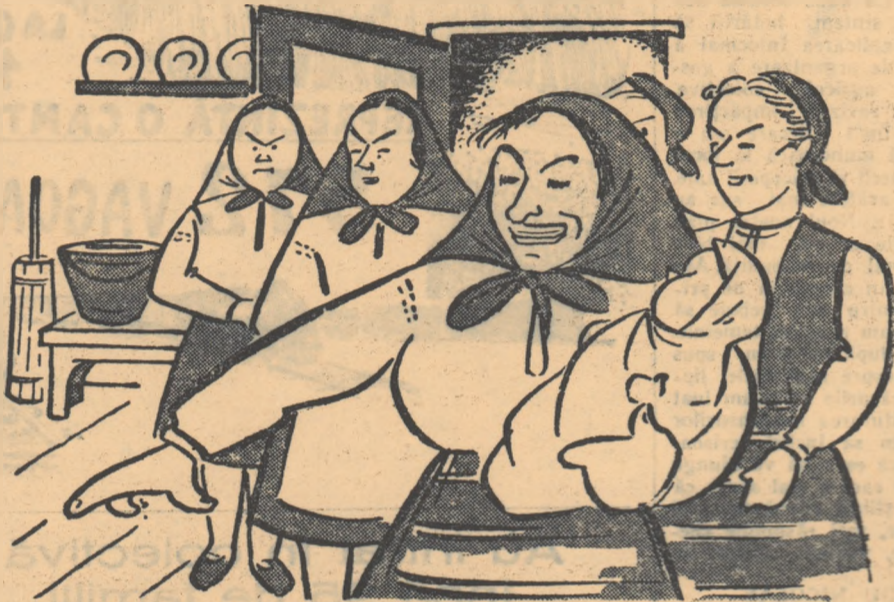
vin la lucru. Au discutat mult oamenii. In fel si chip.

— Sa fie scoase din colectiv cele care lipsesc — au propus unii mai grabiti. Mai intelept au judecat insa Păuna Sălceanu, membră de partid, văduva Maria Stroe care prin munca el isi tine copiii prin scoli inalte, si mai cu seamă Aristita Patilea femeia aceea inimoasa care ani in sir a fost si deputata rationala. Din toata framintarea iscată a iesit altceva, ceva la care inainte poate nimeni nu se gindise: initiatiua comisiei de femei a gospodariilor colective din Pechea — Galati: fiecare colectivista sa lucreze cel putin 120 de zile-munca in gospodarie.

S-a vazut ca ideea aceasta, tisnita

Aristita Patilea a adus acasa pentru 178 de zile-munca peste 3000 kg. de cereale; Păuna Sălceanu, cu 160 de zile-munca, tot cam atit.

In Pechea, din 760 membri ai gospodariilor colective, 430, adica mai mult de jumătate sînt femei. Chibzulinta si harnicia lor s-a dovedit de-a lungul anilor cu prisosinta, pentru ca daca la inceputurile gospodariei, atunci in vara anului 1949 (citeva luni dupa Rezolutia din 3-5 martie), averea colectivei se ridica la abia 60.000 de lei, dupa cinci ani, fondul de baza a ajuns la 2.864.000 lei, scotit in sutele de vite de munca, miile de pasari si oi, in remizele si gradurile inaltate an dupa an, in magazinele care, tot an dupa an, se dovedesc nefcapatoare pentru

dintr-o intimplare putin obisnuita, a dat roade neastetate. Colectivistele din Pechea s-au aratat deopotrivă cu barbati la munca, desi cele mai multe au copii mici si trebuie sa indeplineasca la tasele lor toate acele munci marunte, dar alit de trebuincioase intr-o familie, ca pregatitul mancării, spalatul rufelor, cirpitul, curatenia prin cele camere si sali, si atitea altele de linza casa.

In anul trecut, Maria Stroe a lucrat 234 zile la colectiv, pentru care a primit 2400 kg. de porumb boabe si 1350 kg. de grâu, iar in afara de acestea, mazare, fasole, orz, ovaz, miere, lapte, lina si bani.

averea colectivei, in cele doua autocamioane Molotov, in stupii de albine, in atelierile de fierarie si lemnarie, in toate atelele si masinile agricole pe care si le-au cumparat pentru a munci cu mai mult spor si a-si fauri mai repede bunastarea.

Pentru anul 1956, colectivistele din Pechea — si printre ele se numara azi si Sofia St. Ivascu. — sînt hotarite sa-si intreaca fiecare numarul de zile-munca indeplinite in timpul anului 1955, pentru ca munca lor sa rodeasca astfel indoit, atit in gospodaria colectiva cit si in propria lor gospodarie.

FLORIN MURGU

DE ZIUA LOR

Femele, ca-n fiecare an,
Din orice tară glasu-si impreună
Si-a glasu-acesta cald si pamintean
Intreaga vrere, gindu-ntr'eg si-adună.

Că au na grai al lor, numai al lor,
Al inimii de mamă, de soție,
Mai împede ca unda de izvor,
Mai undulos ca freacăntul vântului.

Cu inima deschisa de-l asculti,
Al să desprind o vorbă, mai cu seamă,
Ce trece peste crestele de munți
Si nu pitește depărtării vama.

O vorbă ce-au rost-o in alint
Pe obrăzorii copilul sărutându-l,
Si-n zori de zi pe cîmpul aburind,
Si in uzină, timpul întrecându-l.

De ziua lor, femeile-o rostesc,
Năstindu-și fruntea dirză și semeță,
Că-n vorba „Pace” ele deslușesc,
Ca niciodată, rostul lor in viață.

GH. CEAUȘU

Scrisoarea fiului

Măicuță dragă rogu-te să nu mă
prea cicăleşti, că-ți scriu puțin de-o vreme
eu n-am uitat suvițele de brumă
ce-ți cad pe frunte, mire diademe.

Te-nvăluie adeseori mihneala
că nu mă ai sub ochi să-mi dai povăz
dar nu uita, sînt om in toată firea,
cătănești răspunderi am in față.

Cuvintele-mi înaripate, stă,
să-ți încălzească inima dulcoasă,
să nu trăsari cind vezi un scaun
pe care eu, cindva, ședeam la masă...

Îți scriu puțin, și-acum, un rind sau două
dar inima-a adiac mi-o-nvăpătez,
să poți citi, ca într-un strop de rouă,
ce bucurii de preț îmbuchetez.

Tu mi-ai sedit, prin cal, cu trandă grec,
in sufletu-mi motiv, neștăcut,
inimii strop de seară și de stea,
spre veacul acesta nou, hărăzit.

O bucurie mare-a suflet am:
te rog să lei paharu noi și cești
c-om face un ospăț cles cum n-am
lăcut de cind și-a fii și mamă mi-est.

Cu scaunul-mi cel gol, pe-același rind,
așează altul ce l-o fi de-o seamă
că-ți placă nora-a casă pe curind;
e-nvățătoare ca și tine, mamă!

Aceste rinduri le închei acum,
și de le vezi in pagini de ziar,
sînt mărturie că pe-al vieții drum
au m-ai crescut, prea bun, in zadar!

VICTOR VIȘINESCU

D. TEODORESCU

Femeia LUI PANDELE

Povestire

Trenul de persoane Roman — Buhăești staționează de mai bine de o jumătate de oră în stația de formare. Locurile din vagonul de clasa a III-a sînt ocupate aproape toate. Pe banca pe care stau mai sînt doar două locuri libere, iar pe banca din față încă un loc liber. Curind sînt ocupate și acestea. Au luat loc trei oameni îmbrăcați în straie țărănești. Unul poartă haine groase de șiac și căciulă, altul un coșocel, iar cel de-al treilea poartă haine mai orășenești și pălărie.

In compartiment e liniște. Oamenii, se vede treaba că nu se cunosc și de aceea in vagon stă-

2

FEMEIA LUI PANDELE

ruie tăcerea. De-abia după ce trenul a pornit și și-a luat vînt, tăcerea a fost ruptă de omul care purta pălărie.

— N-aveți cumva o țigară mai mult? se adresează omului cu coșocel.

— Nu, nu fumez.

Cel cu haine de șiac și căciulă a scos atunci din buzunar un pachet de „Naționale” a luat o țigară și a întins-o omului cu pălărie.

— Uite colea.

Omul cu pălărie a luat țigara, a mulțumit, a aprins-o și după ce a tras citeva fumuri s-a ridicat de pe bancă și a luat traista de sus. A scos din ea o sticlă și s-a adresat omului cu căciulă.

— Pentru că mi-ai dat țigară am să te cinstesc cu o țuică de prună clasa întâi.

A sorbit mai intii el o înghițitură bună apoi a trecut sticla omului cu căciulă. După ce a băut și acesta, stăpînul sticlei l-a îmbiat pe omul cu coșocel.

— Gustă.

— Nu. Eu beau țuică numai înainte de masă.

— E bine să bei înainte de masă. Dar, ai totdeauna?

— Acum am, că numai avans am primit 12 kile.

— De unde ai primit?

— De la noi, de la colectivă.

— Ești colectivist?

— Da.

— Ei atunci nu te mai îmbiat. Să știi că eu, ăstora din colectiv, nu le dau nici un capăt de ață.

— De ce? a întreat de astă dată omul cu căciulă.

— Așa vreau eu. Dar ce, nu cumva ești tot colectivist?

— Eu nu.

Cel cu pălărie l-a cîntărit lung pe cel cu căciulă ca spre a se convinge de adevăr.

— Bine. Atunci hai să mai tragem cite-o dușcă, a adăugat el oarecum mulțumit.

Cel doi au mai sorbit din sticlă. Colectivistul s-a uitat la ei apoi s-a adresat celui cu căciulă:

— Și de ce nu ești colectivist? E rău in colectivă?

— Păi de, eu unul nu cred că-i rău. Că, slavă domnului, la noi, mulți au sălțat de cind sînt in

FEMEIA LUI PANDELE

3

colectivă. Doi dintre ei și-au clădit case noi, alți cinci, care in viața lor n-au avut o coadă de vită in ograda, și-au cumpărat vacă.

— Atunci de ce nu te înscrii?

— Păi să vezi, că eu m-aș scie, dar nevasta nu vrea. Și vezi, de dragul colectivei nu mi-oi strica casa. Le-am și spus ălora care vin să mă lămurească: „Nu pierdeți vremea oameni buni. Dacă femeia nu vrea, ce să fac?”

— Așa carevasăzică, femeia nu vrea, — reluă vorba omul cu țuica. Deșteaptă femeie ai. Să mai tragem cite-o dușcă in cinstea ei.

Oamenii au băut și in cinstea femeii. Colectivistul a reluat apoi firul vorbei.

— Și nu ești in stare să-ți lămurești nevasta?

Pesemne că țuica începuse să-l încălzească pe cel cu căciulă, de vreme ce începu să spună ce simțea cu adevărat:

— S-o lămuresc? Dar de ce? Să intru in colectiv și să stau legat de sat? Liber, de unul singur, e mai bine. Uite, femeia stă acasă, muncește pămîntul, iar eu umblu prin lume și cîștig bani. Iaca acum am fost la pădure, am stat două luni la tăiat acolo și am luat bani frumoși. Acum stau o bucată de vreme acasă și fac ce-mi poștește inima. Și nu mă stric nici cu oamenii din sat.

Omul cu țuica intră din nou in vorbă.

— Are dreptate. Lucrează cu cap. Și eu fac la fel. Mai bine să fii slobod, să faci ce vrei. Iaca eu am făcut acum țuică și o duc la Roman. Acolo se plătește mai bine. Dacă aș fi in colectiv, aș mai avea vreme să mă ocup cu d-astea?

Oamenii au golit sticla. Omul cu căciulă începu din nou să vorbească.

— Ei, deh! să spunem că aș fi pentru colectivă, dar dacă femeia...

In acest moment intră in compartiment un tînar de vreo 25 de ani. Privindu-l pe omul cu căciulă, exclamă:

— Ei, dar eu cine mă întîlnesc! Ce faci mea Pandele, te întorci acasă?

— Da, mă Nicușor.

— Bine faci, că avem multă treabă. Știi, acum colectiva a crescut, avem de semănat 200 de hectare, avem de arat, de cărat gunoi.

4

Tovarășă Irina

Din fire subțiri, nevăzute, seara își tese străie albăstrii. Un zvon de zurgălăi, cristalin, sparge în tăndări liniștea câmpiei nesfârșite... Căii soumeșă, sania alunecă... iar gîndul femeii zboară o clipă înapoi.

Se vede din nou parcă în sala căminului din Traianu. La sfîrșitul consfăturii cu cei ce o propuseseră candidată în alegeri, din una-n alta a venit vorba și despre întovărășirea agricolă. Și pe loc s-au mai semnat încă șapte cereri de înscriere, ridicîndu-se astfel numărul lor la peste 70. Cu cîtă mîndrie și dragoste au poftit-o oamenii să se ducă la inaugurare!...

FEMEIA LUI PANDELE

...Și sania zboară! Mai repede, și mai repede!... În altă parte, alți oameni o așteaptă să-i ceară un sfat, să-i pună o întrebare. Ce rău ti pare că ziua-i atît de scurtă și sînt alțtea de făcut! De dimineață, în comuna Iazu, s-a bucurat nespus că numărul colectivizilor a mai crescut cu 17, iar

la Smirna s-a supărat că întirziaseră pregătirile pentru primăvară și i-a grăbit să termine reparațiile. Apoi, la

Milosești, Amara, Scînteia, alțe și alte bucurii, greutate, izbînzii și ziua s-a dus! S-a dus? Nu! Încă nu! Mai sînt undeva oameni care o așteaptă... Și sania, sania asta parcă se tirăște!... Mai iute, și mai iute!

Ca din pămînt, răsare în față un cer întreg de stele. Un nou orașel? Nu. E noul S.M.T. de la Grivița, raionul Slobozia, cu becuri scîlcind și difuzoare cîntînd, cu șosele pietruite și clădiri moderne. Și acolo sînt tovarășii ai ei de muncă. Lîngă castelul de apă, în clădirea cu două etaje, o lumină mai stăruie încă în fereastră. Acolo-i ucenicul Nicolae Creangă. Își aminteste bine de el. Cînd l-a sînt prima dată pe tractor i-a spus: „Des-tupă-ți urechile și cască ochii mari. Învăță ce-i bun de la tractoristii cei buni. Du-te pe la Isac Mogos cere sriiîn lui Radu Gheorghe, sfătuiește-te cu mos Conăceanu. Să nu faci și tu ca Stan Mănescu. Stii ce-a făcut el? A făcut un lucru de mîntuială. A fost pus să-l facă din nou, iar prima arătura a rămas de cheltuiala lui. Fiindcă de felul cum dai bună ziua, așa pri-mesti răspunsul!...”

Iar ucenicul Creangă s-a dumirit cu timpul mai bine ce înseamnă aceasta. De felul cum îi muncesti omului, așa îți răspunde. Și răspunsul acesta a fost că mulți din cei cu gospodărie individuală, care au arat cu tractorul, și-au alăturat mai repede bucata lor de pămînt lîngă tarlaua cea mare a întovărășirii sau gospodăriei.

...Sania zboară, aleargă pacă-i năzdrăvană... Satu-i aproape, și mai aproape! Deodată, cîmchetul de argînt al zurgălăilor s-a stins! A ajuns. Săl-tîndu-și ușor căciulita, a dat la iveală

o savită de păr castaniu care loacă pe frunte slobodă, în mîngierea vîntului. Dintr-o cameră a statului popular din Grivița, se aude o voce groasă, bărbătească:

— Tovarășă Irina! A venit tovarășă Irina Avram!...

Înăuntru, a întîmpinat-o zîmbind, tovarășul Vasile Munteanu, președintele comitetului de inițiativă. Sedința a fost scurtă. S-a făcut bilanțul muncii. Pe masă erau aproape 30 de cereri de înscriere în întovărășire. Zilele acestea se vor strînge multe. Ultima problemă: unde va fi tarlaua întovărășirii?

— Păi eu zic să fie lîngă tarlaua cea mare a colectivei, le-a spus ea celor din iur. Și-apoi, a adăugat zîmbind: „Numai să nu mă urc eu pe tractor și să gresesc nitel, să stric răzorul...”

— Nu-i nimic, a răspuns cineva. O să trecem și noi pîrleazul dîncolo!

Oamenii rîseră cu înțeles și încuviințară propunerea femeii. Dar ce vorbă-i asta, cu tractorul? Cum o să se sule ea pe tractor, poate vă-ntrețati! Aveți dreptate Uitasem, să vă spun că tovarășă Irina Avram, înainte de a fi organizator de partid la S.M.T. Grivița, a fost tractoristă și instructoră de U.T.M., că în 1945 a primit carnetul de partid și că înainte de toate acestea a fost o simplă și necăiită servitoare, 6 ani de-a rîndul!...

Cine o vede mergînd în clipa aceasta sore casă, plină de viață în nas cu tineretea celor 28 de ani de care-i are, nici nu-și închipuie cît e de obosită după o zi de muncă și cîte griji poartă pe umerii săi!... Dar ochii ei adînci și limpezi ca oglinzile apelor din fîntînile Bărăganului, vorbesc. Și cine înțelege graul ochilor săi desluseste marele adevăr, curat ca lumina zilei: că el îi e nespus de dragă munca aceasta și nespus de scump îi e cuvîntul partidului pe care-l seamănă în atîtea inimi, cu toată dărnicia!...

PETRE POPA

Sete de LUMINĂ

Sedeam de vreun ceas pe lavița pe care mă poftise gazda, o femeie adusă de spate, trecută la față. Femeia era zgîrcită la vorbă. Simțeam că o chinuie un gînd, după felul cum măsura prin fereastră lungul uliței.

Pînă la urmă s-a dat în vileag:

— Te-aș ruga și eu ceva... Văz că omul meu a uitat să mai vină.

Scoase de undeva din catrință o carte poștală păturită în două și mi-o întinse.

— Fă bine de-o citește tare...

Își feri ochii într-o parte, rușinată oarecum că nu știa desluși ș'ova.

Era o veste de la fie-sa, de la oraș, că-i făcuse un doloian de nepot. Și femeia află de-abia acum, de la mine, că-i bunică.

— Da' dumneata de ce n-ai învățat carte? am luat-o eu de-a dreptul.

Femeia s-a strîns în ea.

— Apăi... la anii mei... îi greu...

Întîmplarea aceasta m-a dus cu mîntea înapoi, în negura anilor copilăriei. Am revăzut casa noastră din care lipsea mama.

Tata plecase în ziua aceea la muncă cu noaptea în cap. Noi, droaia de copii, îl așteptam care biziînd, care trăgînd mița de coadă, să ne aducă ceva de pus în gură că tare ne mai era foame.

Stam și gîndeam în mîntea mea nevolnică la toate cite sînt pe pămînt, numai la una mă feream să gîndesc și a-nume la bătrîna aceea căreia îi ziceam mamă, care mă alintase de cînd mă știu și care ședea la oprire, acolo sus, în închisoarea orașului. Așa cît se pricepuse, tata mi-a spus că o luaseră pe mama, fiindcă făcea politică împotriva stăpînirii ciocoilor. Era bună mama, dar aprigă la fire și iute ca o zvîrlugă. „Spirt” îi zicea tata și bine-i zicea. Cînd era vorba să mă spele, nici nu ajungeam să mă hotărîsc dacă să intru sau nu în balia cu apă că mă și pomeneam săpunul din cap pînă-n călcie, răzuît pe gît de tot praful mahalalelor și cu urechile întoarse pe dos, de nu rămînea neam de mîndrie. Din mine vola mama neapărat să scoată cărturar. Zicea că-s mai mic și am să prind altfel de vremuri. Cînd am prins buchea cărții, mama mă punea să-l citelesc jurnalul cu vești despre ceea ce se întîmpla în Spania. Ea, ascultînd, ba se bucura, ba începea să ofteze.

Cînd au închis-o, ne-am dus cu toții, grămadă, s-o vedem pe drumul Galatei. Noi, copiii, plîngeam. Mama m-a strigat și mi-a spus să-i scriu, dar pic de lacrimi n-avea în ochi, numai ceva aprig îi stră-

lucă pe față. Eu mă gîndeam că degeaba-i scriu, că tot nu-i nici unul dintre noi să-i citească. Și tocmai cînd vroiam să-i spun la ce m-am gîndit, au intrat după o poartă mare și n-am mai văzut-o. De scris, i-am scris însă.

A fost apoi o zi pe care n-am s-o uit niciodată. Printre cele mai mari și puternice amintiri săpate în anii vieții mele, ziua aceea a stat temelie, să mă facă să gîndesc la cite poate omul, numai să vrea. În ziua aceea a venit poștasu. Ne-am aruncat cu toții înaintea lui mai mai să-l doborîm. El a scos din tolbă o

Povestea aceasta de demult i-am spus-o femeii care mă găzduise și ospătase. Ea clătina din cap și mă asculta cu luare aminte. Pe urmă, un timp am tăcut amîndoi. Femeia a oftat și s-a uilat, undeva, pe uliță. Simțeam că o bat gîndurile.

— Să nu mai zici că-i greu la vîrsta

carte poștală, liniată cu creionul și scrisă cu o slovă mare, s-o vezi de departe. Nu mai țîn mînte azi slovele. Doar citeva mi-au rămas întîmpîrite, acelea de la început, în care mi s-a părut că se întrepăză bucuria celei care le scrisese. Era înțila scrisoare a mamei, scrisă acolo, după grații, unde învățase carte cu alți tovarășii, înfruntînd foamea și cîinoșia gardienilor. Ea începea așa:

„Dragii mei,

Vă scriu eu cu mîna mea...”

Citeam și îl vedeam mîna muncită, și aspră, și blîndă, mîna mamei, neobosită...

dumitale... Acum nu-i greu... Atunci, pe vremea boierilor, da... Dar acum, ce-ți lipsește? Învățătorul, uite-l colea la doi pași... Cărți, caiete, tăbliță, plavaz... be-rechet. Totul te îndeamnă să te-apuci de carte. Și spune singură, dumneata, ce bucurie mare ai trăi să poți citi singură scrisorile copilei? Iar peste cîtiva ani ale nepoților?...

Femeia n-a răspuns atunci nimic... Gîndea! Și am simțit după lucirea ochilor că-n sufletul ei mijea un gînd bun.

GH. FLORESCU

În patria constructorilor comunismului

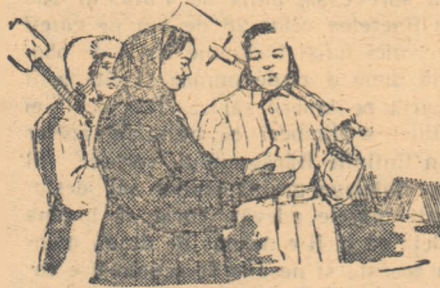
Agronomul Tamara Fedosenko

de A. Ișcenko

Colhozul Vorosilov din raionul Rîlsk, regiunea Kursk, s-a pregătit temeinic pentru însămînțările de primăvară. Toate semințele au fost curățate, îngrășămintele minerale sînt pregătite, iar mașinile și uneltele necesare sînt reparate de-acum de multă vreme.

Totuși, din zorii zilei și pînă-n noaptea tirziu, agronomul colhozului — Tamara Fedosenko — nu-și găsește astîmpărul. O vezi ba în mijlocul brigadierilor, ba în biroul președintelui.

— Gîndiți-vă ce angajamente ne-am luat — repetă mereu Tamara Fedosenko. — 1.500 kg. de grîu la hectar, 4.000 kg. de știuleți de porumb, 22.000 kg. de sfeclă de zahăr. Nu e glumă! Tamara Fedosenko are numai 20 de ani. De curînd a absolvit Institutul

agrotehnic din Rîlsk și la sfîrșitul lunii septembrie a anului trecut a fost unul dintre primii specialiști din raion care a semnat cererea de primire în colhozul Vorosilov.

Conducerea colhozului a discutat în amănunțime cererea Tamarei Fedosenko. Toți se gîndeau că e încă prea tînră, se întrebau dacă va putea să ajute colhozul așa cum trebuie. Nimeni din conducerea colhozului nu știa însă că mai mult ca oricine se gîndea la toate acestea însăși Tamara Fedosenko.

ho. Nu se teme. Nu se îndoia nici de puterile ei. Își dădea doar seama că se apucă de un lucru de mare răspundere.

S-a gîndit ce s-a gîndit conducerea colhozului și în cele din urmă i-a incredințat postul de agronom.

Încă din toamna anului trecut, Tamara s-a îngrijit ca sectoarele pe care

va fi semănată sfecla de zahăr să fie date în grija echipelor.

— Treaba asta se poate face și în primăvară — răspundeau unii membri ai conducerii.

Tamara Fedosenko își susținea însă punctul de vedere. Președintele colhozului, Drebennikov, a susținut-o. Mai tirziu, toți au văzut cîtă dreptate avea tînrul agronom. Pînă-n anul trecut gunoiul de grajd se aducea pe cîmp în pripă, primăvara, cînd brigăzile, grăbite să sîrșească mai repede treaba aceasta, îl aruncau la întimplare. Acum însă treaba mergea mult mai bine.

Fiecare echipă căra fără nici o grabă cît mai mult gunoi pe sectorul pe care-l avea în primire și-l împrăștia uniform, avînd suficient timp.

Tînrul agronom a depus o muncă neobosită și pentru reținerea zăpezii pe ogoare. Pe ger și pe viscol, o înfilneai adeseori pe ogoarele colhozului Vorosilov, dînd indicațiile necesare și arătînd cum trebuie reținută zăpada.

Tamara Fedosenko a înțeles că nici problema creșterii vitelor nu o poate lăsa la o parte. Observînd atent activitatea fermei, ea și-a dat seama că vacile nu dau atît lapte cît ar putea să dea. A întreat mulgătoarele, dar acestea n-au știut ce să-i răspundă. Atunci, Tamara s-a dus în colhozul vecin și a stat de vorbă cu zootehniciana Liubov Borovaia, bine cunoscută în întreaga regiune. După multe discuții au ajuns la concluzia că mulsul începea prea tirziu. Aceasta era cauza slabei productivități.

Cînd se întorcea tirziu acasă pe ea o stăpînește un singur gînd: a făcut oare azi totul ce trebuia să facă? Ce mai trebuie de făcut pentru ca oamenii colhozului Vorosilov să obțină succese din ce în ce mai mari?

Acestea sînt principalele preocupări ale tînrului agronom Tamara Fedosenko.

De două zile ploaia nu mai conținea. O ploaie rece, atît de rece, încît părea că acolo sus, în înălțimea cerului se topește puțin cîte puțin un sloi urias de gheață. Muntii care înconjoară stanița Smolenskaiia păreau înfășurați într-o perdea cenușie. Prin ripe și vîgăuni curgeau torențele clocotitoare de apă tulbure. Dezlănțuit, rîul de munte Afips amenința să îneco întregul sat Zarecie, valea în care se găsea grajdul de cai și crescătoria de porci a colhozului „Drumul lui Mici”.

Chiar aci, pe o colină, în apropierea crescătoriei de porci, se află căsuța crescătorilor de vite. Peste noapte, rămăseseră în căsuță îngrijitoarele de porci Vera Barzilova și Iulia Feodorovici, fiul paznicului

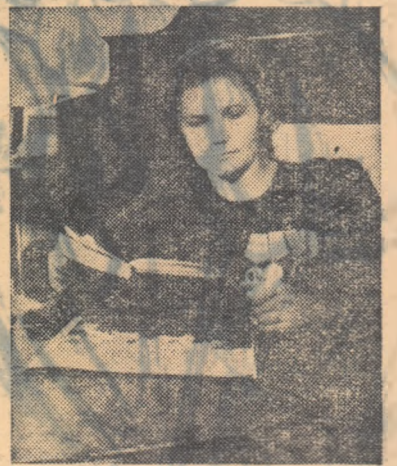
fermei, — Sașa Vasiuhno și ajutoarea socolitorului Liudmila Svoboda.

În totul nopții, Liudmila sărî din pat auzînd strigăte și hărmălaie. Cineva țipă în gura mare:

Femei cu care se mîndrește poporul sovietic

Scrittoarea GALINA NIKOLAEVA, autoarea romanului „Secerișul”, laureată a Premiului Stalin

ALEXANDRA ȘIROVA — țesătoare-inovatoare la fabrica „Trehgornaia manufactura” din Moscova

FIOLKA MITUSOVA — președinta colhozului fruntaș „Țara Sovietelor” din ținutul Altai

ANA MIHAILOVNA LADANI — șefă de echipă în colhozul Lenin, raionul Mukacevo, regiunea Transcarpatică. Eroină a Muncii Socialiste, de două ori decorată cu Ordinul Lenin

EROISMUL tinerei colhoznice

de A. Piatunin

— Nenorocire fetelor! Apa! Apa!

Liudmila se îmbracă în grabă și fugi în curte. Aici, auzi un schela-lăit jalnic și prelung. Era căteaua Naïda care vîzînd-o pe Liudmila se apropie scheunînd și-și rezemă tristă capul de picioarele fetei. „I s-au înecat cățelii” se gîndi Liudmila. Și dintr-o dată un gînd îngrozitor îi sîredeli creierul: cățelii rămăseseră de cu seară într-unul din colțurile grajdului. Însenmează că apa pătrunsese acolo...

— Fetelor, apa năvălește în grajd... Să salvăm vitele!

Fetele porniră în goană înspre grajd, dar apa le tăie drumul. Ce o de făcut? Vera și Iulia nu știau să înoate. Liudmila îl apucă de mînă pe Sașa care tocmai atunci se apropiase de ea:

— Hai cu mine!

Intrară amîndoi în apa rece. Liudmila mergea înainte. Sașa după ea. La fiecare pas drumul era tot mai anevoios. Un val puternic o trînti pe Liudmila și o tînt spre rîu. Inotînd, fata se întoarse la mal.

— Nu putem face nimic — spuse Sașa — trebuie să ne ducem la Grigorievskoe după ajutoare.

— Pînă la Grigorievskoe sînt 4 km. — răspunse Liudmila. N-avem timp. O să întind grajdul.

— Atunci, hai să face o plută — propuse Sașa.

Vera aduse scindurile necesare. Fetele le legară cu funii și împinseră pluta în apă. Dar scindurile ur-

de se duceau la fund.

Din întinerile ajuungea pînă la urechile tinereilor nechezatul speriat al cailor și mugeturile vitelor. Îngrijitoarele știau că

animalele erau legate de staul.

— Se vor prăpădi! — spuse tu durere Iulia.

— Nu se vor prăpădi! — răspunse hotărît Liudmila. — Vera dă-mi un cutiț!

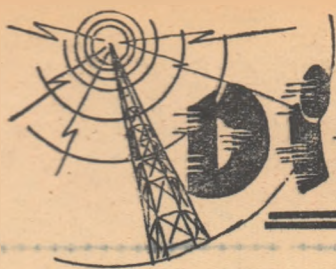
Intr-o secundă, Liudmila aruncă rochia de pe ea, smulse baticul din cap, legă cu el cutițul de tricou și cînt al clipei se aruncă în apă. Valurile o izbeau cu putere. Fetei însă nici nu-i trecea prin cap să se întoarcă înapoi la mal. Luptînd din răsputeri, ajunse în cele din urmă pînă la grajd...

Ajunsă aici, Liudmila deschise porțile. Vitele stăteau cufundate în apă. Numai capul li se mai zărea la suprafață. Cu mare greutate Liudmila reuși să taie funia care le lega de staul. Simțîndu-se sloboade vitele porniră înot.

Unul după altul, fata dezlegă apoi caili. Ieșînd însă din grajd, băgă de seamă că toți caili se întrop-tau în direcția rîului. „Se vor îneca în Afips” — se gîndi Liudmila. Fără a sta prea mult pe gînduri, se ascună din nou în apă. După cîteva minute reuși să ajungă caili din urmă și să-l prindă pe unul de căpăstru. Cu mare greutate îl trase după ea spre movila care se zărea în depărtare. Ceilalți caili îl urmau pe primul...

Liudmila nu-și mai aduce aminte cum a ajuns pe mal. S-a trezit în mijlocul prietenilor sale care o înfășurau în platuri.

Pentru abnegația și curajul său, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a decorat-o, de curînd, pe Liudmila Svoboda, cu Ordinul Muncii.

Politica de pace a Uniunii Sovietice se bucură de un uriaș prestigiu în întreaga lume

Puternicul ecou al lucrărilor Congresului al XX-lea al P. C. U. S.

Lucrările Congresului al XX-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice au fost urmărite cu mare atenție de întreaga omenire. Pretutindeni în lume, atât în țările socialiste cât și în țările capitaliste, Congresul al XX-lea al P.C.U.S. a fost socotit ca un eveniment de o covârșitoare însemnătate mondială.

În străinătate lucrările Congresului au fost urmărite îndeaproape nu numai

de comuniști și de masele largi populare care năzuiesc la o pace trainică, îndelungată, dar și de cercuri și oameni politici de frunte al burgheziei. Ziare, reviste și oameni politici din țările capitaliste, recunosc uriașul prestigiu de care se bucură azi în lume Uniunea Sovietică.

Înțelegând schimbările serioase care s-au petrecut în omenire în ultimii zece

ani — înfățișate cu limpezime de Congresul al XX-lea — ziare și oameni politici din țările burgheze recunosc că politica de pace a Uniunii Sovietice este aprobată și urmată de tot mai multe state. Pentru oricine e lesne de înțeles că principiul coexistenței pașnice a statelor cu orânduri sociale diferite constituie singura cale de stabilire a unei păci adevărate în lume.

Chemare la o politică de coexistență pașnică

Uniunea Sovietică întinde mina tuturor țărilor — așa și-a intitulat ziarul francez „Combat” un articol în legătură cu lucrările Congresului al XX-lea al P.C.U.S. „Comunismul cheamă la o pace trainică” mărturisea la rândul său ziarul englez „Yorkshire Post”. Astfel au fost nevoite să vorbească diferite ziare burgheze, despre politica Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, politică de coexistență pașnică a țărilor cu sisteme politice și sociale diferite.

Rolul conducător în menținerea păcii

Uniunea Sovietică a dus și duce ferm și neabătut politica leninistă de conviețuire pașnică — scria ziarul „Peoples Daily” care apare în Birmania. „Uniunea Sovietică deține rolul conducător în menținerea păcii în omenire și de aceea se bucură de respect din partea națiunilor care năzuiesc sore pace. Prin analiza pe care o face asupra situației internaționale, Congresul al XX-lea are o mare importanță nu numai pentru poporul sovietic, ci și pentru popoarele întregii lumi”, scrie același ziar. Pe bună dreptate, așa cum arată și ziarul indonezian „Harian Rakjat” — „După acest Congres Uniunea Sovietică va dobândi popularitate și mai mare în rândul popoarelor din întreaga lume”.

Forțele păcii au crescut

Agencia de știri „France Presse” transmitea din Anglia, în legătură cu dezbaterile de politică externă din Camera Comunelor, că primul ministru, Eden, „a recomandat parlamentarilor britanici să studieze cu atenție, așa cum a făcut el”, discursurile rostite în cadrul Congresului al XX-lea al P.C.U.S. Din discuții a reieșit că deputații englezi făcuseră acest lucru încă înainte de recomandarea șefului guvernului.

Luând cuvântul într-o problemă sau alta de politică externă, deputații și-au îndreptat ascuțitul criticii împotriva politicii greșite duse de guvernul englez, întemeindu și spusele lor pe pasaje din raportul lui N. S. Hrușciiov. Astfel, deputatul laburist Robens a recunoscut că forțele păcii au crescut mult prin apariția grupului de state iubitoare de pace din Europa și Asia, care au proclamat neparticiparea la blocuri drept principiu al politicii externe. Un alt deputat laburist, Hender-

son, a cerut ca guvernul englez să studieze cu atenție propunerile sovietice în problema dezarmării, cuprinsă în raportul prezentat de N. S. Hrușciiov la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. Tezele din raportul lui N. S. Hrușciiov asupra schimbărilor serioase petrecute în ultimii zece ani, sînt „adevăruri importante” a subliniat deputatul englez Younger.

Uniunea Sovietică a raportat succese uimitoare

Pe adversarii păcii, Congresul al XX-lea al P.C.U.S. i-a pus în mare încercătură. Ca avocat principal al cercurilor reacționare, Dulles a încercat să răstălmăcească adevărurile cuprinse în documentele celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S. Secretarul de stat american a căutat să prezinte în așa fel lucrurile, încît să reiasă că în politica U.R.S.S. s-ar fi produs schimbări datorită „unității și fermității” puterilor aousene.

Nimeni nu a dat însă crezare celor spuse de Dulles. Pînă și deputații americani și-au dat seama că răstălmăcirea lui Dulles a urmărit să acopere înfrîngerile politicii externe a S.U.A. Nemulțumit de spusele lui Dulles, senatorul american Fulbright a declarat: „Interpretarea dată de Dulles situației actuale pur și simplu nu corespunde faptelor”, iar guvernatorul statului New York, Harriman, a spus că Uniunea Sovietică „a raportat succese uimitoare în Asia și Orientul Mijlociu, mai ales după conferința de la Geneva din vara anului trecut”.

Exemplu de urmat

Vorbind despre linia politicii externe sovietice, politică bazată pe înaltul principiu leninist al conviețuirii pașnice, primul ministru al Indiei, Nehru, a arătat că ea constituie un exemplu pe care ar dori să-l urmeze și alții.

Mersul victorios al socialismului

Programul de luptă pentru pace al Uniunii Sovietice înfățișat de Congresul al XX-lea al P.C.U.S. dă speranțe și încredere popoarelor, în triumful deplin al cauzei păcii, democrației și socialismului. Așa cum scria un ziar egiptean „Pacea este pentru Rusia calea care duce la înălțarea socialismului”. Congresul al XX-lea al P.C.U.S. este un eveniment de o uriașă însemnătate istorică, atât pentru dezvoltarea mai departe a Țării Sovietice spre comunism, cât și pentru mersul victorios înainte al întregii omeniri.

Vizite ale unor oameni de stat în Uniunea Sovietică

Uniunea Sovietică este în prezent vizitată de primul ministru al Danemarcei, H. C. Hansen și de Vincent Auriol, fostul președinte al Franței.

De asemenea, și-au anunțat vizita în cursul lunii mai, Guy Mollet, președintele Consiliului de Miniștri al Franței și Christian Pineau, ministrul Afacerilor Externe.

Proclamarea independenței Marocului

Vizitele unor oameni de stat din țările capitaliste în Uniunea Sovietică adevăresc că în actualele condiții internaționale coexistența pașnică a statelor cu orânduri sociale diferite este pe deplin posibilă.

La Paris s-au încheiat tratativele franco-marocane. Printr-o declarație dată la sfîrșitul tratativelor, guvernul francez recunoaște independența Marocului. Totodată între Franța și Maroc se stabilesc legături de „interdependență”. Marocul va avea o armată națională și diplomatie proprie.

Înlăturarea generalului John Baggot Glubb

Recunoașterea independenței Marocului de către Franța este un însemnat succes al poporului marocan și al forțelor democratice franceze.

Cu cîteva luni în urmă, generalul englez Templer părăsea Iordania fără să-și fi putut duce la îndeplinire planul său. Iordania a refuzat să se închine la pactul de la Bagdad. Recent, imperialiștii englezi au primit o nouă și puternică lovitură în această parte a lumii. Așa cum au anunțat ziarele, generalul englez John Baggot Glubb a fost înlăturat de regele Iordaniei din funcția de comandant al legiunii arabe. Generalul Glubb era omul de nădejde al imperialiștilor englezi în Orientul Mijlociu, unde a trăit și a lucrat timp de peste 40 de ani.

Înlăturarea generalului Glubb a fost întîmpinată cu multă bucurie atât de poporul Iordaniei ca și de toate popoarele Arabiei, care resping amestecul străin în țările lor.

In cîteva rînduri

Pentru alegerile care vor avea loc în 1956 în Kenya, colonialiștii au stabilit printr-un paragraf că acei care au slujit în poliție au drept de vot.

(Ziarele)

Generalul englez Glubb Pașa, comandantul legiunii arabe, vechi și înrăit colonialist, a fost demis din funcțiunile sale. El a plecat cu avionul din orașul Amman la Londra.

(Ziarele)

Colonialiștii pun teme doar pe poliști (vezi paragraful).

Vor să se aleagă între ei. Că altminteri s-ar alege... orșul!

Generalul Glubb pe înserate, A fugit cu un aeroplan. Și deși făcă Amman-u spate,

Totuși cred c-ajunse la... aman!

EPIGRAMIST

(Desen de GH. CHIRIAC)

Politica cancelarului Adenauer stîrnește de mulți ani adînci nemulțumiri în Germania apuseană. Frămîntările petrecute în ultima vreme dezvăluie cu putere putreziciunea cîrmuirii din partea apuseană a Germaniei. Așa cum sublinia Ollenhauer, șeful partidului social-democrat din Germania apuseană, „guvernul Adenauer a intrat într-o perioadă de criză mortală”. Într-adevăr, rînd pe rînd, foștii aliați ai cancelarului Adenauer îl părăsesc. Anul trecut, cancelarul Adenauer s-a văzut părăsit de așa numitul „Bloc pe întreaga Germania”. Recent, a căzut guvernul local condus de creștin-democrați (partidul lui Adenauer) din Rhenania de nord-

Destrămarea coaliției guvernamentale din Germania apuseană

Westfalia. La scurt timp după aceasta partidul liber-democrat a ieșit din coaliția guvernamentală de la Bonn.

Evenimentele care se petrec în Germania apuseană sînt urmarea creșterii nemulțumirii masei populare față de politica știrgarnică dusă de Adenauer față de imperialiștii americani. Prin mișcările prin demonstrații de stradă, masele muncitoare se împotrivesc remilitarizării țării și înglobării ei în blocul Atlanticului de nord. În localitatea Braunschweig, într-o întrunire de protest, tinerii au declarat:

„Preferăm un viitor luminos și nu intenționăm să ne jertfim viața pentru interese străine și sub comanda generalilor fascisti”.

În privința stării de spirit a majorității populației din R. F. Germană, grăitoare sînt și declarațiile făcute de Dehler, șeful partidului liber-democrat din Germania apuseană. Într-o cuvîntare rostită la Stuttgart acesta a acuzat guvernul Adenauer că nu s-a folosit de posibilitățile create de Uniunea Sovietică care înlesneau unificarea Germaniei. „În cursul conferinței de la

Berlin (din februarie 1954) — a spus Dehler — guvernul german a dat dovadă că nu este animat de dorința sinceră de a obține restabilirea unității Germaniei. De zece ani încoace, guvernul și-a îndreptat ochii numai spre occident, ca și cum răsăritul năci nu ar fi existat”.

Unificarea Germaniei într-un stat pașnic și democratic este dorința arzătoare a tuturor germanilor cinstiți. Pături largi ale populației din Germania apuseană înțeleg însă că unificarea nu poate fi obținută decît numai pe calea

tratativelor directe între cele două părți ale Germaniei. „Ținînd seama de situația reală din Germania — așa cum se subliniază în declarația din 1 martie a agenției T.A.S.S. — trebuie să se înțeleagă că alta cale pentru rezolvarea acestei probleme nu există”.

Și este limpede că tot mai mulți oameni din R. F. Germană se conving tot mai mult de adevărul acestor cuvinte și tocmai pentru aceasta împotrivirea lor față de politica guvernului de la Bonn crește necontenit.

ALEGERI DE ALTĂDATĂ

(Desen de M. GION)

Satiră și UMOR

Epitafii unui BĂTAUS

In groapa asta doarme somn greu
Ilie Chioru, mardieș vestit;
Am fost, în viață, meșter la croit
Pe dia care nu votau cu noi.

Am decedat eroid și subit.
B'agoslovit în țeasă c-un pietroi.
De-atunci mă zoirciolesc ca un strigoi.
Că nu-mi priește somnul liniștit.

Eu susțineam perfecții și primarii
Și „lămuream”, cu ghioaga, șapte sate.
Eu privegheam la urne, ca mai marii

Să se aleagă-n slujbele visate.
Și i-am servit pe toți atât de bine
...Că s-au finut și-n groapă după mine!

STELIAN FILIP

Strigături

Foaie verde măr rotat,
Mi-s fată de măritat,
Că de-acum, cu satul tot,
Mă prezint și eu la vot.

— Babo' ce nu stai matale
Ca să-ți vezi de cele oale?
— Iaca na! Păi mă repez
Și eu, maică, să votez.

„Alegeri” în Vietnamul de Sud

Incălcând acordurile de la Geneva regimul reacționar al lui Ngo Dinh Diem din Vietnamul de sud a organizat la 4 martie bîșciul numit „alegeri”. În vederea acestor „alegeri” unilaterale, autoritățile sud-vietnameze au construit numeroase lagăre de concentrare unde sînt internați cei care cer unificarea pașnică a celor două părți ale Vietnamului.

(Desen de A. RIK)

ÎNTÎMPLĂRILE LUI ILIE POZNAȘU (2)

Cele patru vești — măciuci...

Text: M. VOINEA
Desen: N. RĂDULESCU

— Ia citește, măi, Răzvane,
Ce mai scrie la jurnal?
— Vești frumoase: prinde viață
Cel de-al doilea cincinal...

— Aoleu! Amară veste!
Altele, ia vezi, nu sînt?
— Cum să nu! Auzi, sporește
Frontul Păcii pe pămînt.

— Cum? Și... de război, nici vorbă?
Dar, prin sat, ce-al auzit?
— Douăzeci și doi de oameni,
Eri, s-au întovărășit.

— Apă! Mor!... Această veste
Măi Răzvane, ne-a ucis!
Poznașu: — Te-a ucis numai pe tine
Că Răzvan... și el s-a-nscris!